Aske Thiberg

Shutting Out the Sun

ÅBNINGSTID:
17–17:30 VED PERFORMANCE, TIRSDAG-SØNDAG
(DØRENE ÅBNER TI MINUTTER FØR)

Gennem daglige performances fokuserer Aske Thibergs første store soloudstilling på hans arbejde med dans og koreografi. Med liveoplevelsen som udgangspunkt og levende kroppe som kunstnerens skulpturelle materiale ændres åbningstiderne til udstillingsrummene på O – Overgadens første sal, så de følger performancen, der starter kl. 17 hver dag, tirsdag til søndag.

En solodanser på en platform: højspændte, mekaniske bevægelser, men med et næsten dødt ansigtsudtryk. Thiberg portrætterer vores samtidige kroppe som stadig mere robotagtige og cyborg-lignende – hvor grænserne mellem virkelighed og virtuelt liv udviskes, idet vi delvist lever i den digitale verden, afhængige af teknologiske enheder eller kropsbårne computere. Thiberg peger herved på en social distance eller melankoli; tænk bare på nattens doomscrolling på sociale medier eller den ensomme gamer, der 'lukker solen ude', som titlen *Shutting Out the Sun* siger.

Udstillingen, der udfolder sig over tid, består af tre forskellige livekoreografier, som hver vises i to uger. Mens den første performance er centreret omkring Thiberg selv (31. august–12. september), og den anden viser to professionelle dansere i bevægelse (13.–26. september), iscenesætter sidste del en teenager, der sidder i en sofa, som var vedkommende alene hjemme, og synger (27. september–13. oktober). Hver koreografi, som alle er skabt særligt til denne udstilling, er synkroniseret til det samme cue-bip og samme 'temasang', en kort melodi på syntheziser og digital akustisk guitar, der, næsten som en sørgmodig popsang, igen og igen fylder de rum, der stort set er tømt for alt undtagen performernes kroppe.

Thibergs egen performance viser en persona, der deler anekdoter, mens kroppen udfører 'locking', en type street- eller showdans, der opstod ud af funkscenen i 1970'erne, og som Thiberg har praktiseret siden sine tidlige teenageår. Locking bruger pausen eller en egentlig 'lock' – dvs. låsning eller frysning – af danserens gestik som et yderst effektivt visuelt værktøj, der giver kroppen et næsten maskinelt udtryk. Imellem Thibergs automatiserede, skarpt definerede bevægelser, fra klap til pauser, indlejres monotont fortalte historier. Disse har en egen absurd kvalitet. Det, der begynder som tilsyneladende almindelige fortællinger om familier med velkendte roller som en bedsteforælder eller et barn, udspiller stadig mere surrealistiske scenarier. Som følge af kunstnerens årelange arbejde med digital animation føles fortællingerne, som om de er modelleret som egne koreografier i et løsrevet, digitalt rum med alle dets potentialer – fra opløsningen af tyngdekraften til en leg med vold.

Som i Thibergs performance viser de øvrige en minimalistisk, maskinel gestik, fremfor et følelsesladet, personligt udtryk, der forbinder til et fællesskab. For eksempel forbliver de to professionelle dansere, trods det at de er to, langt fra hinanden. Med hver danser i sit eget rum bliver de aldrig en duo, selvom deres bevægelser ledes af samme bip. Liveudstillingen bliver således nærmest en strukturel undersøgelse, der eksperimenterer med at lade forskellige kroppe med vidt forskellig baggrund (fra en utrænet teenager til en professionel danser) være tilstede i samme rum mellem virkelige og virtuelle verdner, adskilte og forbundne over tid.

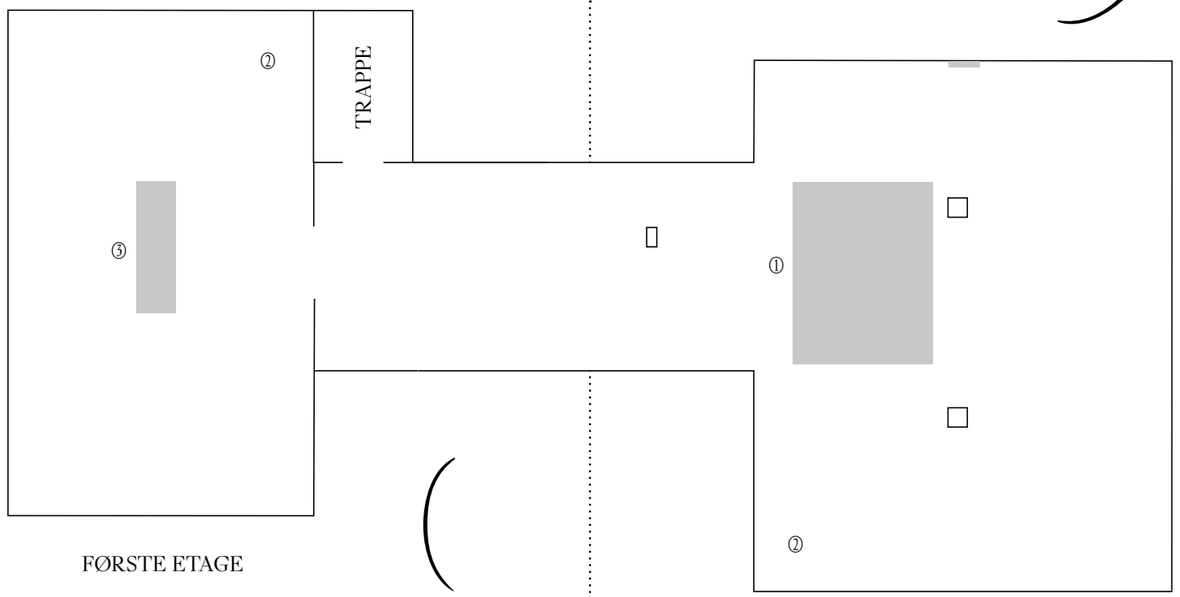
I alle tre performances igangsættes koreografien af det gentagne soundtrack, hvilket gør det svært at afgøre, om det er den optrædende, der styrer den kropslige rytme, eller om den digitale melodi faktisk styrer performernes kroppe som sine isolerede, automatiserede avatarer. Som Thiberg selv har udtalt: "Det, der gør det fascinerende at observere en fjern eller frakoblet person, er mysteriet om vedkommendes indre verden. Frakoblingen forvandler kroppen til en overflade for vores projektioner – et spejl, der reflekterer forskellige betydninger afhængigt af, hvem der ser på. Ved at bruge kroppen som materiale kan en performance dele følelsen af isolation eller frakobling med andre, som en gruppe mennesker, der er fjerne fra hinanden, sammen."*

Udstrakt i tid over tre dele – som om den omhyggeligt opmåler, hvad kunstnerisk arbejde egentligt består af – opfordrer udstillingen publikum til at tilbringe tid sammen med dette levende og sekventielle kunstværk. I stedet for at browse, opslugt på nettet, foreslår udstillingen at være til stede, at være sammen om den digitale tidsalders tilstand af social frakobling og distance.

** Uddrag fra en samtale med Hendrik Folkerts, kurator ved Moderna Museet. Samtalen trykkes i fuld længde i publikationen, der ledsager Thibergs udstilling på O – Overgaden.*

Danish Arts Foundation
BECKETT-FONDEN
Den Hielmstierne-Rosencroneske Stiftelse

31. august – 13. oktober 2024

FØRSTE ETAGE

① *Shutting Out the Sun*, Part I
Performance
Performer: Aske Thiberg
Varighed 30 min.
31. august–12. september

② *Shutting Out the Sun*, Part II
Performance
Dansere: Ottavia Catenacci, Casper Albrektsen
Varighed 30 min
13.–26. september

③ *Shutting Out the Sun*, Part III
Performance
Teenager: Werner Drewes, Sol Lyndgaard eller Ella Madelin Prichard
Varighed 15 min
27. september–13. oktober

Alle værker er fra 2024 og lavet specifikt til udstillingen på O – Overgaden.

Dansere: Ottavia Catenacci, Casper Albrektsen
Teenager: Werner Drewes, Sol Lyndgaard eller Ella Madelin Prichard

Biografi:
Aske Thiberg (f. 1994, SE) er billedkunstner med en MFA fra Det Kongelige Danske Kunstakademi (2023), bosat i København. Thiberg har udstillet samt performet på institutioner som Kunsthal Charlottenborg, København (2023); Den Frie Udstillingsbygning, København (2022); og Malmö Konstmuseum (2022).

Dansk Skuespillerforbund

O - OVERGADEN

Aske Thiberg

Shutting Out the Sun

OPENING HOURS:
5–5.30PM DURING PERFORMANCES,
TUESDAY–SUNDAY
(DOORS OPEN 10 MINUTES BEFORE)

With performances taking place on a daily basis, Aske Thiberg's first major solo exhibition focuses entirely on his work with dance and choreography. To be experienced live only, employing living bodies as the artist's sculptural material, the acts redefine the opening hours of O—Overgaden's first floor exhibition spaces, starting every day at 5pm, Tuesday to Sunday.

A solo dancer on a platform: high-tension, mechanical movements, an almost dead facial expression. Thiberg portrays our contemporary bodies as ever-more robotic and cyborg-like—blurring reality and virtual, displaying how our bodies operate partially in the digital world, dependent on tech or body-borne computers. He points at a social distance or melancholy, whether nightly doom scrolling or the lonely gamer who is *Shutting Out the Sun*, as the title says.

Unfolding over time, the exhibition consists of three different choreographies, each on show for two weeks. While the first performance centers on Thiberg himself (August 31–September 12) and the second on two professional dancers moving in space (September 13–26), the final chapter stages a teenager, seated on a sofa as if at home alone, singing (September 27–October 13). Created especially for this exhibition, each choreography is synched to the same cue beep and "theme song", a short recurring digital melody with an easily recognizable synth and a generic digital acoustic guitar ring, almost like a sad pop song, filling the spaces that are intentionally void of almost anything but the performers' bodies.

The artist's own performance mounts a persona sharing anecdotes while the body performs "locking", a type of street or show dance that emerged from funk in the 1970s and which Thiberg has practiced since his pre-teens. Locking employs the idea of a pause or an actual "lock" of the dancer's gestures as a highly effectful visual tool granting the body an almost machinic expression. Thiberg's automated, defined moves, his claps, and not least his pauses, are interspersed with monotonous recited story lines. These have an absurdist narrative quality; seemingly ordinary tales of families, with well-known roles such as the grandparent or the child, but playing out increasingly surreal scenarios. Following the artist's year-long work with digital animation, the narratives feel as if modelled or choreographed in a detached, digital space with all its potentials—from the loss of gravity to the testing of violence.

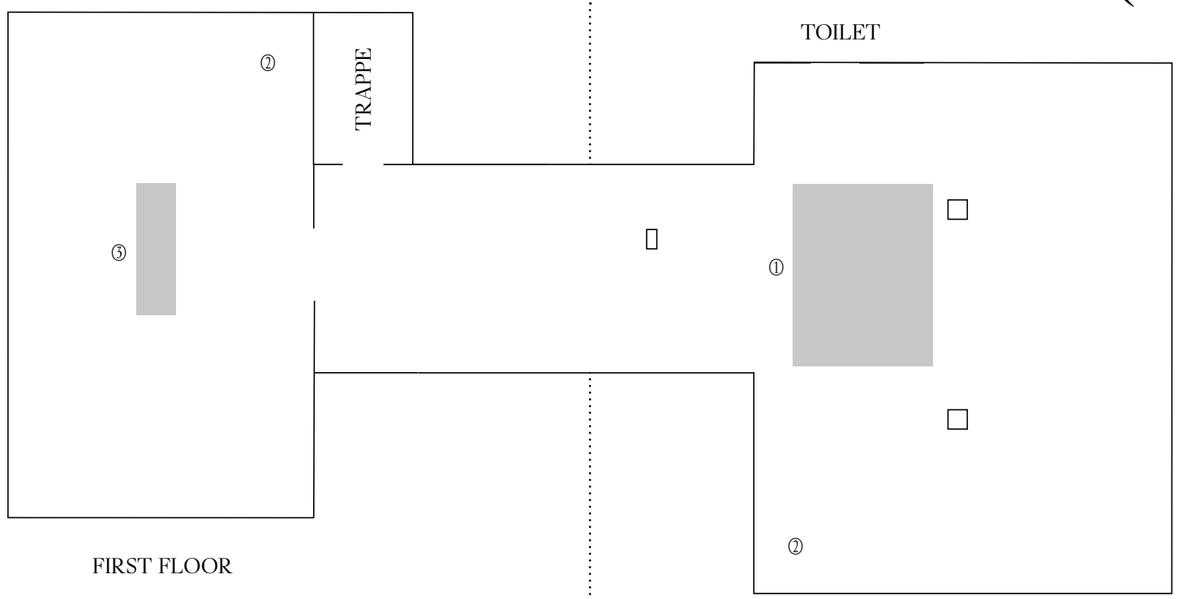
As in Thiberg's solo performance, the two following acts work with minimalist, repetitive, even machinic gestures, rather than emotionally laden personalized performances, connecting to a collective. For instance, the professional dancers, albeit being two performers at a time, stay remote from one another, each dancing on their own, never becoming a duo, despite synced to the same beep. The live-led exhibition thus becomes an almost structural investigation—experimenting with letting different bodies with very different backgrounds, from an untrained teenager to a professional dancer, employ the same conditions of existing between reality and virtual worlds, disconnected and connected over time.

For all three choreographies, the performers' bodies are cued by the repeating audio track, making it debatable whether the performer controls their bodily rhythm or if the digital tune, in fact, steers the performing bodies as its detached, automated avatars. As Thiberg himself has stated: "What makes observing a disconnected or distant person compelling is the mystery of their inner world. The disconnect turns their body into a surface for projection—a mirror reflecting different meanings depending on who's looking. Using the body as material, a performance can share the feeling of disconnection with others, being a group of people, disconnected together."*

Threefold and extended in time—as if meticulously measuring out what artistic labor is—the exhibition prompts the audience to spend time together with this live and sequential artistic piece. Rather than browsing, immersed on the web, it suggests being present, being together with the detachment of the digital age, sharing its state of disconnection.

** From a conversation with Hendrik Folkerts, Curator at Moderna Museet, created for the publication accompanying Thiberg's exhibition at O—Overgaden.*

31 August – 13 October 2024

① *Shutting Out the Sun*, Part I
Performance
Performer: Aske Thiberg
Duration: 30 min.
31 August–12 September

② *Shutting Out the Sun*, Part II
Performance
Dancers: Ottavia Catenacci, Casper Albrektsen
Duration: 30 min.
13–26 September

③ *Shutting Out the Sun*, Part III
Performance
Teenager: Werner Drewes,
Sol Lyndgaard or Ella Madelin Prichard
Duration: 15 min.
27 September–13 October

All works are from 2024 and created specifically for the exhibition at O—Overgaden.

Dancers: Ottavia Catenacci, Casper Albrektsen
Teenager: Werner Drewes, Sol Lyndgaard, or Ella Madelin Prichard

Biography:
Aske Thiberg (b. 1994, SE) is a Copenhagen-based visual artist, holding an MFA from the Royal Danish Academy of Fine Arts (2023). Thiberg has exhibited as well as performed at art venues including Kunsthal Charlottenborg, Copenhagen (2023), Den Frie Centre of Contemporary Art, Copenhagen (2022), and Malmö Konstmuseum (2022).

Danish Arts Foundation
BECKETT·FONDEN
Den Hielmstierne-Rosencroneske Stiftelse
KØBENHAVNS KOMMUNE
Dansk Skuespillerforbund

O—OVERGADEN